

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce P. J., zastoupeného Mgr. Vladimírem Valáškem, advokátem, se sídlem Dolní Valy 3940, Hodonín,** proti **žalovanému Ministerstvu financí – Generálnímu ředitelství cel, se sídlem Budějovická 7, Praha 4,** o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele žalovaného ze dne 8. 4. 2002 čj. 9608/02-41,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva financí – Generálního ředitelství cel ze dne 8. 4. 2002 č. j. 9608/02-41 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Brno ze dne 4. 2. 2002 č. j. 886/02-0101-09 o propuštění žalobce ze služebního poměru s odůvodněním, že k propuštění žalobce ze služebního poměru došlo podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, na základě porušení služebních povinností zvlášť závažným způsobem, spočívajícím v neprovedení potřebných úkonů, které byl žalobce v rámci plnění služebních povinností povinen provést; propuštěním ze služebního poměru nebylo konstatováno spáchání trestného činu ze strany žalobce, nýbrž jeho porušení služebních povinností celníka a nelze tedy spojovat probíhající trestní řízení s personálním opatřením, k němuž došlo v souladu s ustanovením § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9. 5. 2002 správní žalobu, která byla Vrchnímu soudu v Praze doručena dne 13. 5. 2002. Žalobce namítá, že jeho propuštění ze služebního poměru proběhlo v rozporu se zákonem. Žalobce uvádí, že v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru nebyla prokázána vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který by umožňoval předběžné právní zhodnocení vedoucí k závěru, že bylo úmyslem žalobce svým jednáním zvlášť závažně porušit služební kázeň. Na základě zjištěných skutečností je předjímána příčinná souvislost mezi neplněním služebních povinností na straně žalobce a spácháním trestného činu, když o vině může rozhodnout pouze nezávislý soud a pokud by tomu bylo jinak, došlo by k porušení čl. 40 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a § 2 odst. 2 trestního řádu, tedy ústavně zaručené presumpce neviny. Podle názoru žalobce nelze nespojovat propojenost řízení ve věcech služebních s trestním řízením, vedeným proti žalobci v jeho neprospěch. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalobce navrhuje, aby soud výše uvedené rozhodnutí a dále pak i rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Brno ze dne 4. 2. 2002 čj. 886/02-0101-09 pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho advokáta náklady řízení ve výši 4650 Kč.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že na služební poměr celníků se podle ustanovení § 12 odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, použije zákon č. 186/1992 Sb. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. pro porušení služební povinnosti úmyslně zvlášť závažným způsobem. Důvod propuštění žalobce byl spatřován v neprovedení potřebných úkonů souvisejících s celním řízením, které byl žalobce z titulu své funkce povinen provést, čímž byl umožněn nelegální vstup nákladního vozidla s běženci na území České republiky. Porušení služebních povinností žalobce podle vyjádření žalovaného jednoznačně vyplývá ze shromážděných důkazů. Pochybení žalobce lze spatřovat v neprovedení potřebných celních úkonů – žalobce byl přinejmenším srozuměn se skutečností, že vozidlo projede. Jednání žalobce však mělo dokonce formu úmyslu přímého, protože porušení služební povinnosti předcházela jeho domluva o tom, že vozidlo propustí bez kontroly. Žalovaný sděluje, že řízení ve věcech služebního poměru, které se řídí ustanoveními hlavy deváté zákona č. 186/1992 Sb., nestanoví tak přísná pravidla jako je tomu například v řízení trestním. Pro posouzení, zda došlo k porušení služební povinnosti zvlášť závažným způsobem, soustředil služební funkcionář dostatečné množství důkazů a v dané situaci není významné, jak by tyto důkazy hodnotil soud v trestním řízení. Případ je podložen důkazy, které si navzájem neodporují a ve vzájemné souvislosti z nich uvedené porušení vyplývá. Propuštěním ze služebního poměru není konstatováno spáchání trestného činu, ale porušení služební povinnosti celníka. Vzhledem k uvedeným okolnostem navrhuje žalovaný, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 4. 2. 2002 bylo vydáno rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Brno č. j. 886/02-0101-09, kterým byl žalobce podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. propuštěn ze služebního poměru z důvodu porušení služební povinnosti úmyslně zvlášť závažným způsobem, spočívajícím v neprovedení potřebných úkonů souvisejících s celním řízením, které byl žalobce z titulu své funkce povinen provést a jejich neprovedením porušil rozkaz vedoucího pobočky Sudoměřice č. 3/2000 a režimové opatření na státní hranici „Používání kontrolních listů celními orgány ČR a SR na hraničním přechodu

S. n M. – S.“, se kterými byl žalobce řádně seznámen. Z odůvodnění vyplývá, že dne 17. 12. 2001 přibližně v 19, 35 hodin vstoupilo přes HCP S. do České republiky nákladní vozidlo R. s návěsem ., jehož průjezd vozidla celně hraničním přechodem ani související úkony v rámci celního řízení nejsou zaznamenány v příslušné evidenci PB S. V rozpise vedoucího směny je uvedeno, že příslušnou činnost a úkony související s celním řízením měl v danou dobu provést žalobce. Bylo prokázáno, že žalobce nechal nákladní vozidlo vstoupit do České republiky po předchozí domluvě s řidičem a závozníkem uvedeného vozidla. V odůvodnění rozhodnutí je dále konstatováno, že při rozhodování ve věci bylo přihlédnuto zejména ke škodlivému následku jednání žalobce, jehož se tento dopustil jako veřejný činitel, který se služební přísahou zavázal chránit zájmy společnosti i s nasazením vlastního života.

Dne 18. 2. 2002 podal žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včasné odvolání, v němž rozhodnutí vytýká zejména nezákonnost a porušení v článku 40 odst. 2 Listiny zaručené presumpce neviny.

Dne 8. 4. 2002 č. j. 9608/02-41 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí generálního ředitele žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí ředitele Celního ředitelství v Brně zamítnuto s odůvodněním, že rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru pro porušení služebních povinností zvlášť závažným způsobem není předjímán výrok o vině a porušena zásada presumpce neviny. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že pro posouzení, zda došlo k porušení služební povinnosti zvlášť závažným způsobem, soustředil služební funkcionář dostatečné množství důkazů pro to, aby mohl toto konstatovat a v dané situaci není významné, jak by tyto důkazy hodnotil soud v trestním řízení; případ je podložen důkazy, které si navzájem neodporují a ve vzájemné souvislosti z nich uvedené porušení vyplývá. Spis dále obsahuje kopie obsáhlé dokumentace orgánů činných v trestním řízení v dané věci, mj. protokoly o výslechu žalobce jako obviněného i dalších osob, protokoly o rekognici a jiné listiny.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tedy že se žalobce dopustil jednání uvedeného v napadeném rozhodnutí.

Ustanovení § 106 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., jehož ustanovení se podle § 12 odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., přiměřeně užijí na služební poměr celníků, stanoví, ve kterých případech může být příslušník Celní správy propuštěn ze služebního poměru. Podle písm. d) citovaného ustanovení může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvlášť závažným způsobem. I když souběžně se správním řízením, jehož výsledkem bylo vydání napadeného rozhodnutí, bylo proti žalobci vedeno trestní řízení, je nutno v této souvislosti uvést, že sice v čl. 40 odst. 1 Listiny je uvedeno, že jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy a podle odst. 2 tohoto článku je každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena, avšak tento článek Listiny nelze

aplikovat na daný případ. Není totiž možné směšovat trestní řízení a správní řízení ve věci propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Předmětem soudního přezkumu může být pouze to, zda nastaly takové skutečnosti, které citované ustanovení předpokládá jako důvod pro propuštění příslušníka Celní správy ze služebního poměru, a to bez ohledu na současně probíhající trestní řízení. Je-li tedy příslušník Celní správy propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, pro jednání, které je kvalifikováno jako porušení služební přísahy a služebních povinností zvlášť závažným způsobem a za totožné jednání je proti němu vedeno trestní stíhání, nelze dospět k závěru, že propuštěním ze služebního poměru byla popřena presumpce neviny stanovená v čl. 40 Listiny základních práv a svobod. Soud se ztotožňuje s tím, že žalobce svým jednáním úmyslně zvlášť závažně porušil nejen služební povinnosti, ale i služební přísahu, ve které se mj. zavázal, že bude chránit práva občanů, veřejný pořádek a bezpečnost i s nasazením vlastního života.

Proto soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Úspěšnému žalovanému soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu náklady nad rámec běžné úřadní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. září 2003

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu